

Това е историята на едно най-обикновено датско момче, Аске, което получава за рождения си ден доста необикновена кукла нинджа, донесена от Тайланд. Необикновена, защото е жива, но това е известно единствено на Аске. Кариания Нинджа има способността да реши всичките проблеми на срамежливото момче, ала едновременно с това и да го постави в най-излагащи ситуации – пред съучениците или пред момичето, в което е влюбен.

С непогрешимия си хумор авторът ще те накара да се превиваш от смях, докато Аске прозира силата на истинското приятелство. А именно то е подложено на изпитание, когато цапнатият в устата Кариан Нинджа го вълчи в опасна мисия, която ще промени схващането му какво може и какво не може едно потенциално готино 13-годишно хлапе.

Андерс „Патока“ Метесен (р. 1975) е колоритна фигура на датската културна сцена: стендъп комик, актьор, рапър, сценарист и режисьор. Филмът по тази книга печели най-големите награди и е най-гледаната анимация на всички времена в Дания. Карианият герой става суперпопулярен, деца и възрастни са луди по него. Желанието им за продължение вече е удовлетворено: появи се и „Кариания Нинджа 2“, който ще зарадва и българските читатели.

www.perseus-books.com

12⁹⁹ лв.

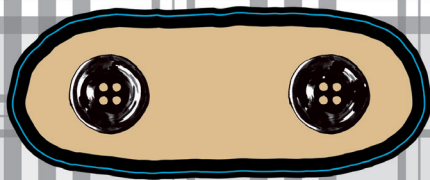
Издателска къща
Персей

facebook

АНДЕРС МЕТЕСЕН

КАРИРАНИЯ НИНДЖА

БЯСНА ГОНИТБА

След училище, когато Аске застана до колелото си, беше тотално объркан. Той погледна надолу към своята училищна раница. Карираният нинджа си стоеше там безжизнен, втренчен в пространството пред себе си със своите черни очи от копчета. От отвора на раницата висеше малката му ръчичка с меч. Аске подритна раницата внимателно. Ръката на нинджата се закла-тушка, но иначе продължаваше да си стои неподвижен. Аске срита раницата малко по-силно.

– Кажи нещо.

Нинджата мълчеше.

– Ехооо – Аске повиши тон. – Кажи нещо!

– Какво да кажа? – гласът идваше изотзад. Аске подскочи на метър и половина (е, все пак не наистина, но... Схващате, нали? Остана адски шокиран.) Още преди да се обърне, той си знаеше, че Глен се беше прокраднал до него с колелото си.

Глен се подпря с крака на земята, но ръцете му продължаваха да стискат кормилото. Шумно изстреля във въздуха една п्लонка и подсмъркна така мощно, сякаш п्लонката му липсваше и му се щеше да я засмуче обратно с носа си.

– Ти не беше ли споменал, че си щял да ме размажеш? – попита той приглушено. а през това време слезе от колелото и го остави да падне на тревата.

Гърдите на Аске пламтяха, устата му беше пресъхнала. Направи опит да се ухили изненадано:

– Какво? Ооо, нннее...

Глен се приближаваше заплашително.

– О, аз пък те чух преди малко.

Деляха ги едва пет метра. Глен не бързаше заникъде. Явно се наслаждаваше на ситуацията.

– Не, не го казах аз. Беше... – Аске бързо измъкна нинджата от раницата си. – Този тук беше.

Глен се разхили, но все още имаше злостен вид.

– Плюшката ти ме е нарекла идиот?

Аске обмисляше опциите:

– Ами... Звучи погрешно, като го казваш така.

Глен се спря току пред него и го посочи с пръст.

– Звучиш ми като пъзльо и загубеняк.

Аске закима енергично:

– Да, това сто процента съм аз. Загубен пъзльо.

Изведнъж Глен стисна Аске за гърлото със здрав

захват. Засъска така, че слюнката му пръскаше по лицето на Аске:

– Ако пак кажеш нещо по мой адрес, ще ти счуля нося.

Аске почти не можеше да диша, но успя да изпелтечи:

– Не, не. Или добре... извинявай!

Глен стисна още по-силно:

– Схващаш ли?

– Да – изпъшка Аске.

Глен го изгледа за миг. После изсумтя:

– Тогава чупката отгук, загубен пъзльо!

Той избута грубо Аске.

Значи все пак нямаше да го бият.

Глен плю отново, обърна се и се запъти към велосипеда си. Аске побърза да си вземе раницата. Сега беше важно да офейка колкото се може по-пъргаво, преди Глен да е размислил. Метна раницата на гърба си, а нинджата постави в малкия кош отпред. Нинджата премигна с черните си очи, но преди Аске да успее да се уплаши от това, куклата стана и сграбчи кормилото с двете си платнени ръчички. После се провикна високо и ясно, с глас, който досущ приличаше на неговия собствен:

– И ти се разкарай, преди да съм ти размазал гнусната смърдяща мутра, мизерни кучи сине!

Дъхът на Аске секна от уплаха. Куклата нинджа в кош на велосипеда му беше жива и крещеше обиди по адрес на един психопат и насилник. При това с гласа на Аске!

Глен се обърна към него с пламнали очи (разбира се, не бяха истински пламъци, защото все пак болката би била мега ужасна, ако в очите му гореше огън).

– Свършено е с теб!

Аске скочи на колелото. Карираният нинджа стоеше в коша жив-живеничък. Толкова беше изумително, че Аске би избягал с писъци, ако ужасът на училището не го следваше по петите. Той се зае да върти педалите като обезумял. Глен се затича подире му, но след две крачки се спря и хукна да вземе колелото си. Това осигури на Аске малка преднина. Той фучеше напред с всички сили. Сърцето му галопираше в такт. Още преди да напусне територията на училището, Аске чу, че Глен вече го настигаше.

Нинджата вдигна ръце пред устата си като фуния и пак се провикна с гласа на Аске:

– Ела ми, загубеняшка свиньо, ще те размажа!

Аске изкрещя ужасено:

– Не, спри! – към куклата, а после още по-високо към Глен: – Извинявай, не бях...

Глен изрева:

– МЪРТЪВ си!

И в същия миг нинджата отвърна:

– Ти пък си грозен!

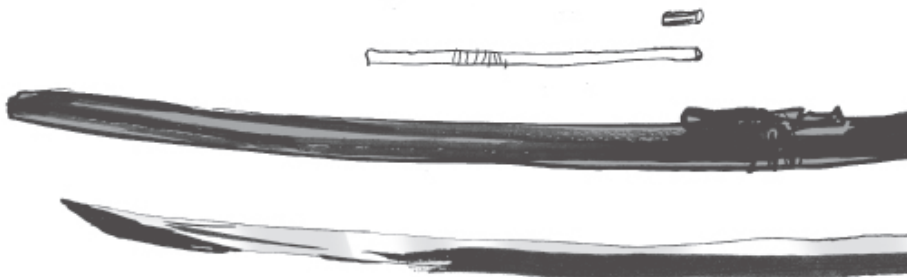
Аске викна втрещено назад:

– Не, не си... или... Не бях аз...

После извика на куклата в коша си:

– А ти не трябва да умееш да говориш!

– Май че това го решавам аз, загубен пъзльо – от-

говори тя. Не с гласа на Аске, а с едно такова тъничко сурово гласче. Звучеше малко като смърф, спукал балон с хелий.

Куклата смигна на Аске, който извика отчаяно:

– Какво, по дяволите, става тук?

Нинджата имаше добро предположение:

– Става това, че след малко ще бъдеш пречукан, ако не въртиш по-бързо.

Дотук Аске беше съгласен с играчката.

Куклата нинджа пак се обади:

– ... Освен ако не си помогнем един на друг.

– Какво?

– Да, аз ще помогна на теб, а ти – на мен.

Аске се зачуди дали цялото това нещо не можеше да се окаже просто сън.

– Ти изобщо не си жив – отбеляза задъхано той.

– Окей? – каза нинджата. – Значи не искаш помощ от мен?

Глен вече беше плътно зад него. Аске дори не се замисли, преди да отвърне:

– Напротив! Помогни ми!

Глен се провикна изотзад:

– Пипнах те!

Нинджата посочи Аске с малко карирано пръстче и каза:

– А после и ти ще помогнеш на мен?

Аске почти изкрещя:

– Да, да! – но това явно не беше достатъчно.

– Обещай, че ще ми помогнеш.

Глен вече почти се бе изравнил с тях. Той се изхили злобно и понечи да ритне колелото на Аске.

Аске вече изпадаше в паника, извика:

– Да! Да! Ще ти помогна!

Куклата нинджа кимна доволно, изскочи от коша и кацна върху кормилото, където забалансира сякаш върху изключително тънък сърф. Тя се хвана за една-та клатушкаща се връзка от якето на Аске. В края на връзката имаше малка метална висулка, която нинджата изтръгна с един замах. Аске се олюля с колелото.

– Какво правиш?

Очите на нинджата искряха.

– Ти само карай! – каза му и се изкатери светкавично по презрамката на раницата.

Аске потръпна. Имаше чувството, че по него пълзи плъх. Нинджата не тежеше почти нищо, но здравата се вкопчи в Аске, сякаш притежаваше завидна сила. Потъна в училищната му раница и Аске усети как заровичка там вътре. После се подаде през отвора, въоръжен с една от тетрадките му. Той пък продължаваше да върти педалите, сякаш положението бе на живот и смърт. Ако имаше очи на тила си, щеше да види как нинджата откъсна един лист от тетрадката, нави го на фуния и пъкна малката метална висулка от връзката на якето в единия ѝ край. После допря фунията до устата си, която беше скрита под карираната качулка, духна в нея и металното нещепце се изстреля нанякъде. Единственото, което Аске чу и видя, беше Глен, който нададе вик и се прекатури с колелото. Аске обърна глава. Глен се търкаляше по велоалеята, като се държеше за окото.

Аске беше спасен! Усети прилив на дълбоко облекчение.

То обаче бързо секна, защото чу собствения си глас да вика към Глен откъм раницата:

– Ха! На ти, дрисльо!